

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lipca 2015 roku – znak (...) – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. – po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 maja 2015 roku odmówił A. B. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udokumentował wymaganego 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku okresy: 25 lat ogólnego stażu pracy, w tym 9 miesięcy i 14 dni okresów nieskładkowych, 23 lata, 1 miesiąc i 18 dni okresów składkowych oraz 2 lata i 5 miesięcy okresów uzupełniających. Jako staż pracy w szczególnych warunkach ZUS przyjął za udowodniony okres 7 lat, 7 miesięcy i 2 dni. Organ rentowy wskazał, że do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie został zaliczony okres zatrudnienia od 1 kwietnia 1982 roku do 10 stycznia 1991 roku, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył za ten okres świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

/decyzja – k. 55 plik II akt ZUS/

A. B. w dniu 11 sierpnia 2015 roku wniósł odwołanie od ww. decyzji podnosząc, że nie zgadza się z ustaleniami organu rentowego, ponieważ w latach 1982 – 1991 pracował w Wojewódzkim Zakładzie (...) w S. na stanowisku: kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Jednocześnie wskazał, że zakład pracy już nie istnieje, a jego dokumenty osobowe uległy spaleni, wobec czego jedyny środek dowodowy w sprawie stanowić mogą zeznania świadków – dawnych współpracowników wnioskodawcy.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie, złożone w dniu 26 sierpnia 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji. Wskazał ponadto, że jak wynika z akt sprawy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, w tym 7 lat, 7 miesięcy i 2 dni pracy w szczególnych warunkach w okresach: od 20 lipca 1976 roku – 31 marca 1978 roku, od 11 stycznia 1991 roku do

31 stycznia 1997 roku oraz od 19 lutego 1997 roku do 30 września 1997 roku. ZUS nie zaliczył jednak do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w S. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o masie powyżej 3,5 tony od 1 kwietnia 1982 roku do 10 stycznia 1991 roku, ponieważ wnioskodawca nie posiada świadectwa pracy w warunkach szczególnych za ten okres.

/odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4/

W toku postępowania wnioskodawca poparł wniesione odwołanie.

/stanowisko wnioskodawcy – e-protokół z dnia 24 października 2016 roku – 00:09:37 – 00:09:49 – płyta – k. 57/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. B. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek – k. 1 plik II akt ZUS/

Odwołujący nie należy do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek – k. 2 plik II akt ZUS/

A. B. złożył wniosek o emeryturę w dniu 22 maja 2015 roku.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek – k. 1 plik II akt ZUS /

Od dnia 15 marca 1976 roku do 31 marca 1978 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. W okresie od

20 lipca 1976 roku do 31 marca 1978 roku A. B. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze powyżej 3,5 tony. Za ten okres zakład pracy wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach na stanowisku wymienionym w wykazie A dział VIII pkt. 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.).

/okoliczności bezsporne, a nadto: świadectwo pracy – k. 14 – 15 plik II akt ZUS/

Po podjęciu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)

w (...) sp. z o.o. wnioskodawca został skierowany na kurs prawa jazdy uprawniający go do prowadzenia pojazdów o całkowitym ciężarze powyżej 3,5 tony. Prawo jazdy kat. C uzyskał z dniem 7 lipca 1976 roku.

/kserokopia prawa jazdy – k. 23, zeznania wnioskodawcy – e-protokół z dnia 24 października 2016 roku – 00:05:13 – 00:09:37 – płyta – k.57 w zw. z e-protokół z dnia 21 marca 2016 roku – 00:04:37 – 00:07:31. – płyta – k. 19/

W okresie od 18 kwietnia 1978 roku do 31 marca 1982 roku wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy w Przedsiębiorstwie (...) w S. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy.

/akta osobowe – k. 27, zaświadczenie – k. 47, świadectwo pracy - k. 4 plik I akt ZUS/

A. B. w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do dnia 10 stycznia 1991 roku był zatrudniony w Wojewódzkim Zakładzie (...) w S.. Zakład Pracy wystawił wnioskodawcy za ten okres świadectwo pracy wskazujące, że był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: świadectwo pracy – k. 5 plik I akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od 11 stycznia 1991 roku do 31 stycznia 1997 roku był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w G. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Za ten okres zakład pracy wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach na stanowisku wymienionym w wykazie A dział VIII pkt 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.).

/okoliczności bezsporne, a nadto: świadectwo pracy – k. 20 - 21 plik II akt ZUS/

W okresie od 19 lutego 1997 roku do 30 września 1997 roku wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w Spółdzielni (...) w R. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Za ten okres zakład pracy wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach. na stanowisku wymienionym w wykazie A dział VIII pkt 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.).

/okoliczności bezsporne, a nadto: świadectwo pracy – k. 22 plik II akt ZUS/

Wnioskodawca udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 roku ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat.

/okoliczność bezsporna/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia obejmujący: 7 lat, 7 miesięcy i 2 dni pracy w okresach: od 20 lipca 1976 roku do 31 marca 1978 roku, od 11 stycznia 1991 roku do 31 stycznia 1997 roku oraz od 19 lutego 1997 roku do 30 września 1997 roku.

/okoliczności bezsporne, a nadto: decyzja – k. 55 plik II akt ZUS/

Wojewódzki Zakład (...) w S. nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w szczególnych warunkach za okres zatrudnienia od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 10 stycznia 1991 roku.

/okoliczność bezsporna, a nadto: świadectwo pracy – k. 5 plik I akt ZUS/

Nie zachowała się pełna dokumentacja A. B. z okresu zatrudnienia w Wojewódzkich Zakładach (...) „T.” w S.. Jej część uległa zniszczeniu na skutek pożaru budynku (...) Spółdzielni (...) w S..

/pismo – k. 13, pismo – k. 39, akta osobowe – k. 40, zaświadczenie – k. 42, zaświadczenie – k. 43/.

W okresie zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S. od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 10 stycznia 1991 roku wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Jeździł samochodami marki s.. Zakład pracy zajmował się obsługą mleczarni oraz dystrybucją produktów mleczarskich. Wnioskodawca, jako kierowca dostarczał mleko do mleczarni. A. B. jeździł cysterną z mlekiem. Oprócz cystern były w zakładzie samochody ciężarowe – tzw. „szafy”, służące do przewożenia do sklepów towarów wyprodukowanych w mleczarni, a także nysy i żuki. Każdy samochód miał swojego kierowcę. Wnioskodawca jeździł jednym samochodem ciężarowym (cysterną marki s.), chyba że pojazd był w warsztacie. W zakładzie pracowali mechanicy, którzy naprawiali te samochody. Czasami kierowcy pomagali w tych naprawach. Nie było przestojów. Samochód był naprawiany tego samego dnia. Wnioskodawca dostawał czasem zastępczy samochód ciężarowy.

/zeznania wnioskodawcy – e-protokół z dnia 24 października 2016 roku – 00:05:13 – 00:09:37- płyta – k.57 w zw. z e-protokół z dnia 21 marca 2016 roku – 00:04:37 – 00:15:52 – płyta – k. 19, zeznania świadka C. K. - e-protokół z dnia 21 marca 2016 roku – 00:28:10 – 00:37:27 – płyta – k. 19; zeznania świadka M. P. - e-protokół z dnia 21 marca 2016 roku – 00:37:27 – 00:44:11 – płyta – k. 19/

A. B. miał ok. 3 dni w miesiącu wolnego. Pracował od 8 – 10 godzin, 7 dni w tygodniu. Rozpoczynał pracę o godzinie 7 rano i jechał po mleko. Jeździł do zlewni w kolejnych wsiach w odległości do 20 km. Potem mleko przywoził do zakładu mleczarskiego w R. lub w G.. Otrzymywał wynagrodzenie wg stawki godzinowej. Zakład zajmował się obsługą mleczarni, a mleczarnia była czynna bez przerw. Codziennie pracował w nadgodzinach. Wnioskodawca nie był delegowany do innych prac w okresie zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S.. Przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę kierowcy. Uczestniczył w załadunku i rozładunku mleka, który trwał około 5-10 minut.

/zeznania wnioskodawcy – e-protokół z dnia 24 października 2016 roku – 00:05:13 – 00:09:37 – płyta – k.57 w zw. z e-protokół z dnia 21 marca 2016 roku – 00:15:53 – 00:24:53 – płyta – k. 19; zeznania świadka C. K. - e-protokół z dnia 21 marca 2016 roku – 00:28:10 – 00:37:27 – płyta – k. 19; zeznania świadka M. P. - e-protokół z dnia 21 marca 2016 roku – 00:37:27 – 00:44:11 – płyta – k. 19/

Podczas zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S. wnioskodawca otrzymywał angaże na stanowisko kierowcy w okresie od dnia 1 września 1982 roku do dnia 10 stycznia 1991 roku.

/akta osobowe – k. 40, zaświadczenia – k. 44 – 46/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach ZUS, w szczególności dokumentacji obejmującej sporny okres zatrudnienia wnioskodawcy, a także na podstawie zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków: C. K. oraz M. P., pracujących razem z A. B. w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S. i mających w związku z tym wiedzę na temat charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do 10 stycznia 1991 roku.

Zgromadzone dokumenty, zeznania wnioskodawcy oraz zeznania świadków nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności, znajdują potwierdzenie w istniejącej dokumentacji osobowej, uzupełniają się wzajemnie i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (vide art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Jak dalej stanowi ust. 2 powołanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 3 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 wskazanego rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...)

i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok.

i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W rozpoznawanej sprawie nie było wątpliwości, że wnioskodawca spełnia ustawowe przesłanki co do wieku, ponieważ ukończył 60 lat w dniu 25 listopada 2014 roku. Nie jest również członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz ma wymagany na dzień 1 stycznia 1999 roku okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat.

Organ rentowy zakwestionował jednak wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Jak ustalił Sąd stanowisko to nie znajduje oparcia w obowiązujących w tym zakresie przepisach ani w stanie faktycznym sprawy.

Regulacja § 2 Rozporządzenia, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed Sądem. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków, zeznań wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z dokumentacji zatrudnienia wnioskodawcy, w szczególności w Wojewódzkim Zakładzie (...) w S. w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do 10 stycznia 1991 roku.

Organ rentowy nie kwestionował, że A. B. był od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 10 stycznia 1991 roku zatrudniony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S..

Przyczyną nieuwzględnienia przez organ rentowy tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych był brak świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych. Organ rentowy uznał za nieudowodnioną okoliczność, że wnioskodawca pracował spornym okresie jako kierowca samochodów ciężarowych o całkowitym ciężarze powyżej 3,5 tony. Wspomniany zakład pracy wystawił bowiem świadectwo pracy bez tego doprecyzowania.

Zeznania świadków oraz samego wnioskodawcy potwierdziły jednak, że A. B. w spornym okresie pracował na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o całkowitym ciężarze powyżej 3,5 tony. Nie ma przy tym wątpliwości, że pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca pracował tam 7 dni w tygodniu, codziennie w nadgodzinach, z prawem do ok. 3 dni urlopu miesięcznie. Pomoc w rozładunku i załadunku samochodu w wymiarze ok. 15 minut oraz opóźnienia związane z awarią samochodu nie mogą podważać oceny, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Powołani świadkowie pracowali z wnioskodawcą, również na stanowisku kierowcy. Zeznania te potwierdziły, że nie wnioskodawca nie był oddelegowany do innych pracy oraz że jeździł tylko samochodami ciężarowymi o ciężarze powyżej 3,5 tony. W tym przypadku samochodami marki s.. Wnioskodawca dostarczał cysternami mleko do mleczarni.

Oznacza to, że A. B. w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do 10 stycznia 1991 roku wykonywał prace wymienione w wykazie A dział VIII pkt 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.), czyli „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

Pomocniczo w tym zakresie odnieść się należy do wykazu A zawartego w załączniku do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 roku (Dz. U. Ministerstwa Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 1988 roku, nr 2, poz. 4), gdzie w dziale VIII, pod pozycją 2 pkt 1 wskazano: „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony specjalizowanych specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów - kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym, powyżej 3,5 tony”, jako stanowisko na którym wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego.

Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie wnioskodawca wykazał, że pracując w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do dnia 10 stycznia 1991 roku w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze pow. 3,5 tony, czyli pracę w szczególnych warunkach, przyczyniającą się do szybszego obniżenia wydolności jego organizmu.

Stale wykonywanie pracy w warunkach szczególnych jest rozumiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako wypełnianie pełnego wymiaru czasu pracy na zajmowanym stanowisku, gdyż nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (vide wyrok z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290).

Nadto Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażony w wyroku z dnia 25 września 2013 roku, sygn. akt III AUa 106/13 (LEX nr 1381334), zgodnie z którym warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, stale tj. ciągle wykonuje pracę w szczególnych warunkach i nie wykonuje w tym czasie żadnych innych czynności niezwiązanych z zajmowanym stanowiskiem.

W rozpoznanej sprawie nie ma jak już wcześniej wskazano wątpliwości, że wnioskodawca jeździł tylko pojazdami marki s., co najmniej przez 8 godzin dziennie. Wątpliwości nie budzi również fakt, że wnioskodawca nie był oddelegowany do innych prac. W niepełnej dokumentacji z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S. zachowały się jednak kolejne angaże od 1 września 1982 roku do 10 stycznia 1991 roku na stanowisku kierowcy. Wskazać należy również, że A. B. uzyskał prawo jazdy kategorii C w dniu 7 lipca 1976 roku, podczas pracy w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o., z którego otrzymał świadectwo pracy w szczególnych warunkach. Potem niemal nieprzerwanie do 30 września 1997 roku pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze powyżej 3,5 tony, co również zostało stwierdzone świadectwem pracy w szczególnych warunkach.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego

oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

Wnioskodawca wnosił o uznanie całego okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie (...) „T.” w S. jako okresu pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu pozwala na to zgromadzony materiał dowodowy. Jednak nawet gdyby uznać za niewątpliwy jedynie okres zatrudnienia udokumentowany zachowanymi angażami, obejmującym okres od dnia 1 września 1982 roku do dnia

10 stycznia 1991 roku - czyli 8 lat, 4 miesięcy i 10 dni, to razem z uwzględnionym przez organ rentowy stażem pracy w warunkach szczególnych, okres ten wystarcza do przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury.

Podsumowując Sąd przyjął, że wnioskodawca posiada staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat oraz spełnia pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 22 maja 2015 roku, a wiek 60 lat ukończył w dniu 25 listopada 2014 roku. Prawo do emerytury należało zatem przyznać wnioskodawcy od dnia 1 maja 2015 roku, tj. od miesiąca, w którym złożył wniosek.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego oraz wnioskodawcy z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

25 listopada 2016 roku

M.U.